

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH und Ferho Frankfurt GmbH

Druga strona postępowania: F. L. F. Spies von Büllsheim

Pytania prejudycjalne

1. Czy przepisy sekcji 5 rozdziału II (art. 18 21) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu art. 5 pkt 1 lit. a) albo art. 5 pkt 3 tego rozporządzenia w przypadku takim jak w niniejszej sprawie, w którym do odpowiedzialności pociągnięty zostaje pozwany przez spółkę nie tylko w charakterze osoby zarządzającej tą spółką w związku z nieprawidłowym wykonaniem swoich obowiązków albo w związku z czynem niedozwolonym, lecz także niezależnie od tej cechy w związku z umyślnością albo świadomą lekkomyślnością przy wykonywaniu umowy o pracę zawartej między tą osobą a spółką?
2. (a). Czy w razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, pojęcie „umow[y] lub roszczeni[a] wynikając[ego] z umowy” w art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również przypadek taki jak w niniejszej sprawie, w którym spółka pociąga do odpowiedzialności osobę w charakterze osoby zarządzającej tą spółką w związku z naruszeniem jej zobowiązania do prawidłowego wykonywania swoich obowiązków na gruncie prawa handlowego?
(b). Czy w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a) pojęcie „miejsc[a], gdzie [stanowiące podstawę powództwa] zobowiązanie zostało wykonane albo miało być wykonane” z art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono miejsce, w którym osoba zarządzająca spełniła swoje obowiązki na gruncie prawa handlowego albo w którym miałyby je do spełnienia, co z reguły stanowi miejsce, w którym znajduje się główny organ zarządzający lub główne przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 60 ust. 1 lit. b) i c) tego rozporządzenia?
3. (a). Czy w razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze pojęcie „czynu niedozwolonego” z art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono przypadek taki jak w niniejszej sprawie, w którym spółka pociąga do odpowiedzialności osobę w charakterze osoby zarządzającej tej spółki w związku z nieprawidłowym wykonywaniem swoich obowiązków na gruncie prawa handlowego albo w związku z czynem niedozwolonym?
(b). Czy w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie lit. a) pojęcie miejsca „gdzie [Or. 20] nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” z art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że oznacza miejsce, w którym osoba zarządzająca spełniła swoje obowiązki na gruncie prawa handlowego albo w którym miałyby je do spełnienia, co z reguły stanowić będzie miejsce, w którym znajduje się główny organ zarządzający lub główne przedsiębiorstwo danej spółki w rozumieniu art. 60 ust. 1 lit. b) i c) tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001 L 12, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-48/14)

(2014/C 102/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio i J. Rodrigues, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/51/Euratom z dnia 22 października 2013 r. określającej wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament podnosi trzy zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, Parlament twierdzi, że wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, ponieważ środki będące przedmiotem zaskarżonej dyrektywy objęte są zakresem uprawnień Unii w dziedzinie ochrony środowiska, o których mowa w art. 192 TFUE. Owe środki powinny zatem zostać przyjęte na podstawie tego artykułu zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą, a nie na podstawie art. 31 i 32 EWEA.

Po drugie, Parlament podnosi, że zaskarżona dyrektywa narusza zasadę pewności prawa, jako że wprowadza zasady kontroli i analizy, które nakładają się na zasady obowiązujące już na mocy dyrektywy 98/83/WE⁽²⁾.

Po trzecie, Parlament uważa, że wydając zaskarżoną dyrektywę, Rada naruszyła zasadę lojalnej współpracy między instytucjami, o której mowa w art. 13 ust. 2 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 296, s. 12.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 3 grudnia 2013 r. w sprawie T-573/11 JAS Jet Air Service France przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 lutego 2014 r. przez JAS Jet Air Service France (JAS)

(Sprawa C-53/14 P)

(2014/C 102/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: JAS Jet Air Service France (JAS) (przedstawiciele: T. Gallois i E. Dereviankine, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu zawartego w sentencji wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie T-573/11;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez spółkę JAS Jet Air Service France w pierwszej instancji obejmujących stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie REM 01/2008 oddalającej wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych w kwocie 1 001 778,20 EUR złożony w dniu 24 stycznia 2008 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty na poparcie odwołania od wyroku, w którym Sąd utrzymał w mocy decyzję Komisji z dnia 5 sierpnia 2011 r. oddalającą wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych, złożony przez wnoszącego odwołanie.

W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że naruszył art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 1430/79⁽¹⁾ i art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego⁽²⁾, gdyż nie uznał zaistnienia „szczególnej sytuacji” umożliwiającej przyznanie żądanego umorzenia. Sąd stwierdził, że sytuacja wnoszącego odwołanie nie była porównywalna z sytuacją spółki CALBERSON BV (sprawa REM 10/01), której Komisja przyznała umorzenie.